

ubilligt. De 2 Kroner, som en saadan Mand faar i Pension, har ikke den mindste mere Købeevne, end de 2 Kr. som en Købmand eller Haandværker faar for sit Arbejde, og jeg synes, det er endnu mere urimeligt, at man skal svare forhøjet Skat af en Pension, som man muligvis aldrig faar. Det forekommer mig, at man her i den nuværende Lov er kommet ind paa noget aldeles galt ved at ville blande Indkomst- og Indkomstkilde sammen og deraf lave en samlet Skat. Jeg er heller ikke for den Maade, hvorpaa man i § 7 tænker paa at adskille Indtægterne paa Landet og i Købstæderne fra hinanden. Jeg tror, at Købeevnen for Penge er ligesaa god i Byen som paa Landet. Jeg kan derfor ikke se, af hvilken Grund man i Købstæderne skal have en Lettelse og der maa have en større Indtægt skattefri.

Saa staar der endvidere, at Ligningsmyndighederne ikke kunne forkaste Selvangivelsen uden at give vedkommende Lejlighed til at forklare og bevise sin Selvangivelse. Det er jo meget rart, at den vedkommende faar Lejlighed til det, men undertiden møder man ham med et ligefrem Afslag, tager intet Hensyn til hans Angivelse. Jeg synes, at det var rimeligt, om man i Loven fik indført, at saafremt Ligningsmyndighederne ikke anerkendte Bevislighederne, maa de give en virkelig skriftlig Motivering derfor og af, hvorfor de maa sætte ham i højere Skat end efter hans Selvangivelse.

Saa kommer jeg endelig til § 34. Jeg synes, at Forslaget der gør Kommunerne overordentlig Uret. Staten fik jo tidligere hovedsagelig sine Indtægter ved Skat paa fast Ejendom og indirekte Afgifter, hvorved Forbrugsafgifterne spillede den allerstørste Rolle, hvorimod Kommunerne fik deres Indtægter ved at beskatte fast Ejendom og ved Skat paa Formue- og Lejlighed, omtrent det samme som Indkomst- og Formue. Staten fikserede sin Skat paa den faste Ejendom, medens der ikke fandtes nogen saadan Fiksering for den faste Ejendoms Skat til Kommunen, hvorfor de kommunale Hartkornsskatter steg meget stærkt, efterhaanden som Lovgivningsmagten paa lagde Kommunen at drage Omsorg for flere Sager, der oprindelig ikke vedkom den. Man kunde jo spørge: Hvorfor lignede saa Kommunerne ikke noget mere paa Indkomsten og Formuen. Ganske simpelt af den Grund, at det i mange Landkommuner, maaske de fleste, vilde blive omtrent de samme Personer, der kom til at svare Indkomst- og Formueskatten og Hartkornsskatten. Der er sendt os en Med-

delelse om de forskellige Skatteprocenter rundt omkring i Landet, og det viser sig, at Skatteprocenten er lille i Landkommunerne i Forhold til Købstadkommunerne, men undersøge vi Sagen nærmere, er det, fordi største Delen af Landkommunernes Udgifter afholdes ved Beskatning af fast Ejendom. Da Skattekommissionen kom med sin Betænkning, viste det sig, at Købstadkommunerne gennemgaaende kun lignede 11 pCt. af deres Udgifter paa fast Ejendom, København 51 og Landkommunerne 61 pCt. Der var somme Landkommuner, der vare oppe ved de 80, ja, jeg tror endogsaa over de 80 pCt. Det er en Selvfølge, at naar Landkommunerne bevare en saa stor Skat paa fast Ejendom, vil der komme forholdsvis grumme lidt paa Indkomst og Formue. — Det var jo for at komme Hartkornet og Landkommunerne til Hjælp, at der i Slutningen af 80erne og i Begyndelsen af 90erne blev Tale om at yde et Statstilskud til Kommunerne. Men Staten fordrede saa paa den anden Side ogsaa at være berettiget til at opkræve en Skat paa Indkomst og Formue, og det er selvfølgelig, at jo stærkere et Skatteobjekt benyttes, desto svagere bliver det. Det var derfor egentlig slet ikke andet end Retfærdighed, naar det Reedtz-Thottske Ministerium sagde: giv os Tilladelse til at opkræve en saadan Skat paa Indkomst og Formue, saa skulle I til Gengæld faa $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten, hele Land- og Ligningsskatten og $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften. Det var et Tilskud fra Staten, som vilde indbringe Kommunerne 6,393,000 Kr., og saa angreb det endda det kommunale Skatteobjekt, Indkomst og Formue, langt lavere, end de nuværende Skattelove. Men Skattekommissionen, hvori vel de fleste af den nuværende Regerings Medlemmer have haft Sæde, gav et endnu bedre Tilbud. Den sagde til Kommunerne: det er for lidt, der tilbydes jer af Staten, I skulle have $\frac{2}{3}$ af Gammelskatten, hele Land- og Ligningsskatten og $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften. Det, Skattekommissionen tilbød, var 9,199,000 Kr. Men samtidig hermed kom det Sehestedske Ministerium, og Professor Scharling tilbød Kommunerne $7\frac{1}{2}$ pCt. af det, som Indførselstoldindtægterne og Krigsskatten udgjorde. Det vilde udgøre mellem $1\frac{1}{2}$ og 2 Mill. Kr., og Regeringen tilbød saa, hvis man vilde vedtage en forhøjet Brændevinsafgift, yderligere Halvparten af det, Afgiften oversteg 3,200,000 Kr., hvilket ansloges at ville blive $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Altsaa der blev i alt tilbudt Kommunerne et Tilskud af 3 Mill. Kr. Forøgelsen af Brænde-